

B. A. Paris

Terapeutul

Traducere din limba engleză de
Monica Vlad

TREI

Trecut

Biroul meu e mic, perfect și minimalist. E decorat în nuanțe liniștitoare de gri, cu doar două fotolii; unul gri stil cocon pentru clienții mei și unul mai deschis la culoare pentru mine. Am o măsuță în dreapta scaunului meu, pentru carnețel, iar pe perete se află un șir de cârlige pentru agățat hainele. Și asta-i tot. Camera de tratament prin relaxare se află dincolo de o ușă din partea stângă. Pereții de acolo au nuanțe pale de roz și nu există ferestre, ci doar două lămpi decorative care aruncă o lumină aurie peste masa de masaj.

Prin storul care umbrește fereastra biroului pot vedea pe oricine intră pe ușă. Aștept să-mi sosească noua clientă, sper să fie punctuală. Dacă va întârzia — ei bine, atunci va primi o bilă neagră din partea mea.

Sosește cu două minute întârziere, lucru pe care-l pot ierta. Urcă în fugă treptele, privind cu nervozitate în jurul său în timp ce sună la sonerie, cu umerii ridicați până la urechi. E îngrijorată să nu fie recunoscută. Lucru deloc necesar, deoarece nu există nicio plăcuță care să facă reclamă serviciilor pe care le ofer.

O întâmpin și-i spun că se poate face comodă. Ea se așază în fotoliu, punându-și geanta la picioare. E îmbrăcată

într-o fustă bleumarin și o bluză albă, cu părul legat la spate într-o coadă îngrijită, de parcă ar fi venit la un interviu de angajare. E îndreptățită să trateze întâlnirea noastră cu atâta seriozitate. Eu nu accept pe oricine. Trebuie să ne potrivim.

O întreb dacă îi e suficient de cald. Aș dori să las fereastra deschisă, însă primăvara nu s-a transformat încă în vară și a trebuit să dau drumul la încălzire. Privesc afară pe fereastră, dându-i timp să se instaleze, cu atenția îndreptată spre un avion care se deplasează pe cer. Se aude o tuse politicoasă și mă uit din nou la clienta mea.

Îmi rotesc corpul spre ea și, intrându-mi în rolul de terapeut, încep să-i pun întrebările standard. Prima întâlnire, în unele privințe, e cea mai plictisitoare.

— Nu mi se pare OK, zice ea când sunt abia la jumătate.

Ridic privirea din carnetul în care iau notițe.

— Vreau să știi și să-ți amintești că tot ceea ce spui în această cameră este confidențial, îi zic.

Ea încuviințează.

— Pur și simplu mă simt extrem de vinovată. Cum de mă pot simți nefericită în privința asta? Am tot ce-mi doresc.

Subliniez cuvintele „fericire” și „vinovăție” în carnetul meu, apoi mă aplec și o privesc drept în ochi.

— Știi ce spunea Henry David Thoreau? „Fericirea e ca un fluture; cu cât îl vânezi mai mult, cu atât va fugi mai mult de tine. Dar, dacă îți îndrepti atenția spre alte lucruri, va veni și îți se va așeza ușor pe umăr.”

Ea zâmbește și se relaxează. Știam că-i va plăcea.

Capitolul 1

Zgomotul unor voci surescitate îmi distrage atenția de la cutia de cărți pe care o deschid. A fost atât de liniște toată ziua, încât e greu de crezut că mă aflu într-adevăr la Londra. În Harlestone, s-ar fi auzit sunetele familiare de-afară; păsări, o mașină sau un tractor, uneori un cal care trece la pas. Aici, în Cerc, totul e silențios. Deși ferestrele sunt deschise, zgomotele se aud extrem de rar. Nu mă așteptam la asta și, presupun, e un lucru bun.

Privesc strada de la fereastra de sus a biroului lui Leo. O femeie cu o tunsoare băiețească, vopsită blond platinat, îmbrăcată în pantaloni scurți și maiou, o îmbrățișează pe o alta, înaltă, slabă, cu părul arămiu. Știu că femeia mai scundă e vecina noastră, am văzut-o seara trecută târziu în fața casei cu numărul 5, scoțând niște valize din portbagajul unei mașini împreună cu un bărbat. Pe cealaltă femeie n-am mai văzut-o până acum. Însă arată de parcă aparține acestui loc, cu blugii ei bleumarin care-i vin perfect și tricoul alb impecabil care-i îmbracă silueta tonifiată. Ar trebui să mă retrag fiindcă, dacă vor ridica privirea spre casă, e posibil să

mă vadă stând aici. Însă nevoia mea de companie este atât de puternică, încât rămân pe loc.

— Aveam de gând să trec pe la tine după ce mă întorcean de la alergat, serios! zice femeia mărunță.

Cea înaltă scutură din cap, însă se simte din vocea ei că nu e supărată.

— Nu e de ajuns, Eve. Eu te așteptam ieri.

Eve — deci ăsta-i numele ei — izbucnește în râs.

— Era 10:00 seara când am ajuns, prea târziu ca să te mai deranjez. Când v-ați întors?

— Sâmbătă, la timp pentru ca azi copiii să se întoarcă la școală.

O pală bruscă de vânt face să foșnească frunzele paltinilor care despart piațeta de vizavi de casă și îi fură vecinei mele restul replicii. E foarte drăguț aici, ca un cadru de film ce înfățișează o viață demnă de invidiat din capitală. Nu credeam că există astfel de locuri până când Leo mi-a arătat fotografiile și, chiar și atunci, părea ceva prea frumos pentru a fi adevărat.

Atenția îmi e atrasă de o dubă pentru livrări care trece pe porțile negre de la intrarea în Cerc, chiar vizavi de casa noastră. Încetinește în stânga drumului în formă de potcoavă și dă ușor un ocol. Leo a umplut noul nostru cămin cu lucruri de care nu sunt sigură că avem nevoie, deci ar putea fi pentru noi. Ieri a sosit o vază de sticlă frumoasă, însă inutil de mare, și el și-a petrecut o grămadă de timp plimbându-se prin camera de zi cu ea în brațe, încercând să-i găsească un loc. În cele din urmă a amplasat-o lângă ușile franțuzești care dau spre terasă. Însă duba trece mai departe și se oprește la casa de vizavi. Mă mut mai aproape de feastră, nerăbdătoare să arunc o privire vecinilor de la

numărul 7. Sunt surprinsă când pe alee apare un bărbat în vârstă. Nu știu de ce — poate pentru că Cercul e un nou proiect imobiliar în mijlocul Londrei —, însă nu m-am gândit niciodată că niște persoane în vârstă ar putea locui aici.

Câteva clipe mai târziu, duba demarează și revin cu privirea la locul unde se află Eve și cealaltă femeie. Aș vrea să fiu suficient de încrezătoare pentru a merge la ele și a mă prezenta. De când ne-am mutat, acum zece zile, n-am cunoscut decât o singură persoană, pe Maria, care locuiește la numărul 9. Suia trei băieți cu același păr des și negru ca al mamei lor într-un monovolum roșu, alături de doi frumoși labradori aurii. Îmi strigase „bună“ peste umăr și am stat puțin de vorbă. Maria mi-a explicat că majoritatea persoanelor de aici sunt încă în vacanță și că se vor întoarce abia la sfârșitul lunii, pentru că în septembrie urma să reînceapă școala.

— I-ai cunoscut deja?

Vocea lui Eve îmi atrage din nou atenția și, din felul în care își răsuțește capul spre casă, îmi dau seama că vorbește despre mine și despre Leo.

— Nu.

— Vrei să mergem acum?

— Nu!

Replica fermă a celeilalte femei mă face să mă retrag, departe de fereastră.

— De ce aș vrea să-i cunosc?

— Nu fi caraghioasă, Tamsin, o liniștește Eve. Nu-i vei putea ignora, mai ales într-un loc ca acesta.

Nu aștept să aud restul vorbelor lui Tamsin. Cu inima bătându-mi cu putere, mă refugiez în întunericul casei. Aș vrea ca Leo să fie aici; a plecat la Birmingham

în această dimineață și se va întoarce abia joi. Mă simt aiurea, fiindcă într-un fel am fost ușurată când a plecat. Ultimele două săptămâni au fost cam intense, poate din cauză că nu ne-am obișnuit încă unul cu celălalt. De când ne-am cunoscut, acum mai bine de un an și jumătate, am avut o relație la distanță, văzându-ne doar în weekenduri. Abia în prima noastră dimineață aici, când băuse suc de portocale direct din cutie și o pusese la loc în frigider, mi-am dat seama că nu-i cunosc toate ciudățeniile și obiceiurile. Știu că-i place șampania bună, că doarme pe partea stângă a patului, că-i place să-și așeze bărbia în creștetul capului meu, că se plimbă prin Anglia atât de mult, încât detestă să meargă oriunde altundeva și că nici măcar n-are pașaport. Dar mai sunt multe lucruri de descoperit la el, iar acum, stând în capătul scărilor noii noastre case, cu covorul gri, moale și cald sub tălpile goale, îmi e deja dor de el.

N-ar fi trebuit să trag cu urechea la conversația lui Eve, știu, însă nu pot să-mi scot din minte malițiozitatea din vorbele lui Tamsin. Dacă nu o să ne facem niciodată prieteni aici? Nu mi-am făcut prea multe griji din cauza asta când Leo mi-a propus prima dată să mă mut cu el la Londra. Mi-a promis că totul va fi în regulă — numai că, atunci când i-am sugerat să dăm o petrecere de casă nouă pentru toată lumea de pe stradă, ca să ne putem întâlni vecinii, n-a fost foarte încântat.

— Hai să-i cunoaștem înainte de a-i invita la noi, zise el.

Dar dacă nu ajungem să-i cunoaștem? Dacă trebuie să facem *noi* prima mișcare?

Îmi scot telefonul din buzunar și deschid WhatsApp-ul. În timpul conversației noastre, Maria se oferise să ne

adauge, pe mine și pe Leo, într-un grup al Cercului, așa că-i dăduserăm numerele noastre de telefon. Încă nu scrisesem nimic, iar Leo intenționase să iasă din grup când începuseră să curgă niște notificări în legătură cu niște colete lipsă și cu întreținerea micii zone de joacă din piațetă.

— Leo, nu se poate! am zis, îngrozită că oamenii îl vor crede nepoliticos.

Așa că acceptase, în schimb, să dezactiveze sunetul notificărilor grupului.

Arunc o privire la ecran. Astăzi sunt deja 12 notificări noi și, când le citesc, mi se îneacă și mai tare corăbiile. Sunt multe conversații între ceilalți rezidenți care-și trimit unii altora mesaje de bun-venit din vacanță, spunând că abia așteaptă să stea de vorbă, să se vadă, să reînceapă cursurile de yoga, să iasă cu bicicleta, să joace tenis din nou.

Salutare tuturor, suntem noii voștri vecini de la numărul 6. Ne-ar face plăcere să vă cunoaștem la un pahar sâmbătă, începând cu ora 6 după-amiază. Vă rugăm să ne anunțați dacă puteți veni. Alice și Leo.

Și, înainte de a mă putea răzgândi, trimit mesajul.

Capitolul 2

— Aici erai, zice Leo, venind în bucătărie cu câteva pahare murdare în brațe.

Le așază lângă chiuvetă și-și dă laoparte părul de pe frunte.

— Vii afară în grădină? Ratezi toată pălăvrăgeala.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Mi s-a atras atenția că pubelele noastre de gunoi sunt vizibile pe alee în ziua de colectare a gunoiului și că nu sunt ascunse în partea laterală a casei.

— Uau, zic zâmbind. Nici măcar n-aș ști cum să răspund la așa ceva.

Deschid o pungă de chipsuri, golesc conținutul într-un castron, prinzând din zbor vreo două care s-au revărsat peste margine. Aroma artificială de trufe îmi acaparează nările.

— Vin și eu după ce sosește toată lumea, promit. Trebuie să răspundă cineva la ușă.

El privește castronul cu îndoială.

— Ce aromă au alea?

— Încearcă unul.

Ia unul, mușcă din el și strâmbă din nas.

— De mortăciune, zice el. Are gust de mortăciune.

Râd, pentru că înțeleg la ce se referă. Aroma e înțepătoare, aduce a țărână. Mai ia o îmbucătură, se strâmbă exagerat și mă bucur că, în cele din urmă, e relaxat. Se enervase când îi spusese că invitasem oameni la noi acasă, la un pahar, fără să mă consult cu el. Îi dădusem vestea joi seara când se întorsese după cele trei zile petrecute în Birmingham. Fusese o zi toridă și el părea încins și furios.

— Credeam că am căzut de acord să mai așteptăm, zisese el, trăgându-se de gulerul cămășii.

Vinovăția pe care o resimțeam mă făcuse să întind mâna după o sticlă de vin, sperând să-l mai îmbunesc.

— Doar ciocnim un pahar, i-am spus, știind că trebuia să evit cuvântul „petrecere“.

— Pe cine ai invitat?

I-am întins sticla în timp ce am vârât mâna în sertar după tirbușon.

— Doar pe cei de aici.

— Poftim — pe toți?

— Da. Dar cei de la numărul 3 nu pot veni și de la numărul 9 vine Maria sau Tim, așa că asta înseamnă 21 de persoane cel mult.

— Când e asta?

— Sâmbătă.

— Sâmbăta asta?

— Da.

Fusese tăcut toată seara și ieri se dusesse să se vadă cu partenerul lui Eve, Will. I-am privit de la fereastră când stăteau de vorbă în prag, îngrijorată ca nu cumva să-i spună lui Will că fusese o greșeală și că trebuia să anulăm totul. Însă, când se întorsese, mă anunțase că

ieșea să cumpere bere și șampanie, așa că răsuflasem ușurată.

— Cum e cu șampania? întreb acum. Avem suficientă?

— La cum beau eu, nu!

Recunoscând vocea lui Eve, privesc peste umărul lui Leo și o văd în prag, cu un pahar gol în mână și bujori în obraji, care se asortează cu nuanța roz pe care și-a adăugat-o la tunsoarea ei băiețească platinată.

— E delicioasă! Nu știu dacă de-acum înainte o să mă mai pot întoarce la prosecco.

Am cunoscut-o pe Eve în ziua în care le auzisem pe ea și pe Tamsin vorbind în fața ferestrei și am plăcut-o imediat. Nu doar pentru că — spre deosebire de Tamsin — ea părea nerăbdătoare să ne cunoască pe mine și pe Leo, ci și pentru că părea o persoană caldă și atentă, care înțelegea că nu era ușor să te muți pe o stradă unde toată lumea se cunoștea deja cu toată lumea. Ea și Will se mutaseră în Cerc cu numai un an și jumătate în urmă, așa că lucrurile erau încă relativ noi și pentru ea.

Leo se întoarce.

— A sosit toată lumea, Eve, ce crezi? Alice își face griji că nu va auzi soneria din grădină.

— Will tocmai a sosit, și-a terminat repetiția, așa că toată lumea e aici, cred, cu excepția Mariei și a lui Tim, zice ea. Dar oare n-am văzut un mesaj pe grupul de WhatsApp în care scriau că le era greu să găsească o bonă?

Iau trei sticle de șampanie din frigider și îi întind una ei și două lui Leo.

— Da, Maria a zis că va veni doar unul dintre ei dacă va putea.

Eve râde.

— Au trei băieți, deci poate de-asta le e greu să-și găsească bonă. Sunt încântători, însă foarte gălăgioși.

— Nici Edward și Lorna nu au ajuns, zic, cunoscând de-acum numele vecinului meu mai în vârstă și al soției sale. M-am dus la ei să mă prezint și să mă asigur că văzuseră invitația și au spus că nu știu dacă vor putea veni.

— Nu cred că petrecerile sunt genul lor, zice Eve pe un ton incert. Eu sincer nu cred că va mai veni cineva, însă de ce nu lași ușa întredeschisă?

Eve strânge sticla la piept de parcă s-ar teme să nu i-o fure cineva.

— Dacă vin Tim sau Maria, vor intra singuri în casă.

Ezit o clipă. În Harlestone, n-aș fi avut o problemă să las ușa deschisă, dar e diferit când locuiești la oraș. Simțindu-mi șovăiala, Leo mă sărută pe creștetul capului.

— E în regulă. Suntem pe o stradă care are poartă, nimeni nu poate intra dacă nu i se deschide de pe dinăuntru.

Îi zâmbesc. Are dreptate și, oricum, trebuie să mă descotorosesc de ideile mele preconcepute în legătură cu viața la Londra. Mă îndrept către hol, însă chiar înainte de a trage zăvorul ușii, se aude soneria.

— Vin și eu afară într-un minut! îi strig peste umăr lui Leo. Mă duc să deschid ușa.

Deschid ușa unui bărbat înalt și arătos, îmbrăcat în pantaloni eleganți și un sacou din in. Stă puțin mai în spate, privindu-mă cu niște ochi cenușii, profunzi, cu pleoapele ușor lăsate.

— Tu trebuie să fii Tim, zic zâmbind. Sunt Alice... poștește.

— Bună, Alice, încântat să te cunosc.

Pășește în hol, plecându-și capul sub corpul de iluminat din sticlă care atârnă din tavan. Câteva clipe, niciunul dintre noi nu spune nimic.

— Cunoșteai casa dinainte? întreb, rupând tăcerea.

— Nu, nu chiar. Știu că ați făcut ceva îmbunătățiri, totuși.

— Doar la etaj. Am făcut un dormitor mai mare dărâ-mând un zid.

— Sună fascinant. Încerc să mi-l imaginez.

Se uită înspre scări.

— În față sau în spate?

— În spate. Îți pot arăta, dacă vrei, adaug cu un zâmbet, deoarece nu e prima dată când urc scările în această seară.

Toate cele 12 case din Cerc au fost inițial identice, deși unele s-au extins între timp. Oamenii sunt interesați să vadă cum am folosit noi același spațiu.

— Excelent, aș dori să-l văd, zice el, urmându-mă la etaj.

— Deci Maria a tras bățul scurt, zic, când ajungem pe palier.

— Pardon?

— A trebuit să rămână acasă și să aibă grijă de copii. A zis că nu reușiți să găsiți o bonă.

El încuviințează.

— Așa este, n-am găsit. Se apropie începutul anului școlar, așa că presupun că bonele preferă să se vadă și ele cu prietenii lor.

Deschid singura ușă de pe partea dreaptă a palierului. El mă urmează înăuntru, iar zgomotul celor care pălăvrăgesc și râd în grădină pătrunde prin ferestrele deschise.

— Uimitor, zice Tim, privind în jurul său. Nu cred că am văzut vreodată un dormitor atât de mare.

— A fost ideea lui Leo. Nu aveam nevoie de trei dormitoare, așa că a dărâmat două dintre ele și le-a transformat într-unul singur.

— Sper ca asta să nu-i dea idei lui Mary.

— Mary?

Aud râsul molipsitor al lui Eve și deodată sunt nerăbdătoare să ies afară și să mă alătur lor.

— Scuze, am crezut că pe soția ta o cheamă Maria.

El zâmbește.

— Așa este, însă eu îi spun Mary. A pornit ca o glumă, deoarece a mers la o școală de maici și de acolo i-a rămas numele.

Se uită la șifonierul care se întinde pe jumătate din lungimea peretelui de vizavi, cel cu ferestre. E foarte spațios și are niște uși spectaculoase din placaj.

— Nu m-ar deranja un șifonier de dimensiunile astea.

Râd, iar el iese din cameră, lăsându-mă să cobor scările înaintea lui.

— Mulțumesc, zice pe un ton grav când ajungem în hol. Pentru turul casei.

Arăt înspre grădină.

— Toți sunt afară, așa că ia-ți un pahar și servește-te cu orice dorești. Eu mă duc să închid ușa.

Stau câteva clipe pentru a inspira în aerul liniștit din fața casei, înainte de a merge în grădină. În timp ce trec pe lângă bucătărie, îl văd pe Tim la chiuveță, umplându-și un pahar cu apă de la robinet. Vreau să-i spun că în frapiera de afară e apă îmbuteliată rece, însă îl zăresc pe Leo făcându-mi cu mâna, așa că dau să-mi croiesc drum prin mulțimea de oameni. Stă lângă Will,

care gesticulează teatral în timp ce-i explică lui Leo ceva. Will este actor, un adevărat star în ascensiune, cu păr brunet și des, nas acvilin și buze bine conturate, pe cale să devină un idol al publicului. Eve se plânge că nu pot ieși în oraș fără să nu fie recunoscut, însă îmi dau seama că, în secret, e de-a dreptul încântată.

Pe măsură ce mă apropii, li se alătură și Geoff de la numărul 8, care este divorțat și... nu, nu-mi pot aminti numele celui alt tip cu părul roșcat. A venit cu Tamsin, deci sunt puțin precaută. Ca să fiu sinceră, după ceea ce am auzit, sunt surprinsă că a răspuns în cele din urmă invitației mele de pe grupul de WhatsApp, spunând că ne vom vedea cu ea și cu soțul ei — Cameron? Connor? — sâmbătă. Poate că Eve a convins-o să vină.

Îmi netezesc jenată rochia albă, cercetând grădina în căutarea cuiva care stă singur. Însă sunt doar grupuri de persoane care se cunosc de ani buni și sunt bucurătoare să stea de vorbă după perioada de vacanță. Îmi dau seama că sunt o străină la propria mea petrecere.

— Alice, vino aici!

O văd pe Eve ridicată pe vârfuri și fluturând din mână în direcția mea.

Înșfac un castron cu chipsuri de pe masă și mă duc spre ea.

— Frumoasă rochie.

Ridicând privirea, îl văd pe bărbatul cu păr roșcat în fața mea. Judecând după cele patru pahare pe care le ține într-o mână gigantică, cred că are de gând să le umple.

— Mulțumesc.

Îi zâmbesc.

— Mă scuzi, nu ți-am reținut numele.

— Connor. Sunt jumătatea mai bună a lui Tamsin.
Vocea lui are un vag accent scoțian.

— Ei bine, n-am cunoscut-o cum se cuvine, însă o să țin minte asta, zic.

El râde și se îndepărtează.

Ce bou, gândesc, urmărindu-l plecând. Apoi mă simt prost, făcea și el o glumă.

Mă îndrept către locul unde stă Eve cu prietenii ei și aș putea jura că ochii lui Tamsin se îngustează puțin la vederea mea.

— Tocmai spuneam cât de curajoasă ești să te muți aici, zice ea și primește un ghiont din partea lui Eve.

Cu buclele care-i încadrează chipul și cu ochii ei verde-deschis, Tamsin este o femeie superbă.

Îi zâmbesc.

— Sunt sigură că mă voi obișnui. Mai ales cu niște vecine atât de simpatice ca voi, adaug, în încercarea de a o atrage de partea mea.

Ea se încruntă și simt că nu mă place. Sunt dezamăgită. Poate Tamsin e una dintre acele femei care-și păzesc prietenii cu gelozie și remarca mea m-a făcut să par prea tupeistă și să-mi imaginez că m-aș putea alătura grupului lor. Trebuie să iau lucrurile pe îndelete.

— De ce nu-ți iei ceva de băut? zice Cara, o brunetă frumușică.

Știu că a venit cu Paul, însă nu-mi amintesc la ce număr locuiesc. La 2, poate? Ea își afundă mâna în castrolul din mâna mea.

— Chipsurile astea sunt grozave. De unde le-ai cumpărat?

— De la magazinul de delicatese de pe strada Dean, zice Tamsin, luându-mi-o înainte.

Zâmbește forțat.

— Am mai cumpărat și eu de acolo.

Restul serii trece valvârtej. Până când pleacă și ultimii musafiri, mă simt mai acasă decât îmi imaginam la început.

— Toată lumea e extrem de prietenoasă, îi spun lui Leo în timp ce așezăm paharele în mașina de spălat vase. Ar trebui să începem să invităm oameni la noi la cină în grupuri mici ca să putem sta de vorbă cu ei așa cum se cuvine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Hai mai întâi să ne dăm seama cine sunt oamenii ăștia.

— Eu deja știu cine e toată lumea, îl tachinez. I-ai cunoscut pe Cara și pe Paul de la numărul 2? Par foarte drăguți.

El se îndreaptă de spate.

— Sunt sigur că sunt. Însă nu face judecăți pripite în legătură cu oamenii, Alice. Și fii atentă ce povestești despre tine. Nu vreau să fie și aici ca în Harlestone.

Mă uit nedumerită la el.

— De ce nu?

Mă trage înspre el, vrând să îndepărteze asprimea din cuvintele sale.

— Pentru că nu vreau ca toată lumea să-și bage nasul în treburile noastre. Ne descurcăm și singuri, Alice.

Mă sărută pe gură.

— N-avem nevoie de nimeni altcineva.